

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 grudnia 2015 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) Akcyjnej Spółki jawnej w W. przeciwko D. G. o zapłatę kwoty 685,50 zł, Sąd Rejonowy w Skierniewicach oddalił powództwo.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu powódka zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego, mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

a) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia;

b) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności przejścia uprawnień na (...) Sp. z o.o. SKA Sp. J., podczas gdy powód przedstawił Umowę Ramową, która przeniosła wierzycelność na powoda;

1. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody te były zgłoszone w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz złożone wraz z pozwem na formularzu urzędowym po uprzednim wezwaniu sądu;

2. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powoda wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej, tym samym przedstawiła wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń,

3. naruszeniu prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość;

4. naruszenie prawa materialnego mającego wpływa na wynik sprawy, a to art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie praw konsumentów poprzez uznanie, że umowa pożyczki zawarta na podstawie powyższego przepisu wymaga formy pisemnej.

W oparciu o wskazane zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda: kwoty 500,00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100) z tytułu należności głównej. Będącej kwotą pożyczki udzielonej zgodnie z umową pożyczki numer) (...), wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; kwoty 50,50 zł (słownie: pięćdziesiąt złotych 50/100) tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie Umową P. Odnawialnej w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od dnia udzielenia pożyczki od dnia wymagalności pożyczki, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 135,00 zł (słownie: sto trzydzieści pięć złotych i zero groszy) tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za 11 Instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za I i II instancję sądową według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny materiału dowodowego przedstawionego przez stronę powodową.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego co do stanu faktycznego sprawy i przyjmuje je za własne. Analiza uzasadnienia Sądu Rejonowego prowadzi do konstatacji, iż przyczyną oddalenia powództwa było niewykazanie przez powoda, iż przysługuje mu legitymacja czynna do występowania w niniejszej sprawie.

Sąd I instancji trafnie wskazał, że z materiału dowodowego zaprezentowanego przez stronę powodową nie można ustalić, by wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego została wniesiona aportem do spółki jawnej (...). O ile bowiem powód załączył do akt listę wierzytelności wniesionych aportem do w/w spółki, to niewątpliwie jakość wskazanego dokumentu uniemożliwiła Sądowi I instancji możliwość weryfikacji jego treści. Jak wynika również z akt sprawy, pełnomocnik powoda został zobowiązany do złożenia czytelnej kopii załączonej do pozwu listy wierzytelności,

a także do wskazania, pod którą pozycją na tej liście znajduje się wierzytelność D. G.. Niemniej jednak powód nie wywiązał się z nałożonego obowiązku. W odpowiedzi zaś złożył pismo przygotowawcze, wraz z dwoma egzemplarzami listy wierzytelności,

w której znalazła się wierzytelność będąca przedmiotem niniejszego postępowania przysługująca powodowi wobec W. S.. Jednocześnie jakość ponownie złożonej listy wierzytelności nadal uniemożliwiała zapoznanie się z treścią dokumentu. Tym niemniej Sąd trafnie uznał, że pozwala ona na stwierdzenie, że wierzytelność wskazana przez pełnomocnika powoda nie wynika z umowy o numerze (...). Taka sytuacja, jak słusznie wskazał Sąd I instancji wyklucza zastosowanie art. 339 § 2 k.p.c. nawet w sytuacji, gdy pozwany nie kwestionuje twierdzeń pozwu. Niezajęcie stanowiska przez pozwanego odnośnie żądania pozwu nie zwalnia bowiem powoda z obowiązku wykazania istnienia ważnego zobowiązania łączącego strony i powołania się na okoliczności faktyczne, z których wynika zobowiązanie pozwanego. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72). Nadto, należy mieć na uwadze treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r. I CKU 85/98, zgodnie z którym niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu. Nie ulega więc wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd posiadał uprawnienie, aby przeprowadzić postępowanie dowodowe oraz oddalić powództwo.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie sposób zgodzić się z zarzutem skarżącego sformułowanego na gruncie art. 233 § 1 k.p.c., jakoby Sąd Rejonowy niewłaściwie ocenił materiał dowodowy w zakresie określenia w przedstawionych dokumentach spornej wierzytelności. Nie jest bowiem tak, jak wskazano w apelacji, iż umowa ramowa wskazuje przedmiotową wierzytelność, gdyż wierzytelność ta nie została wyszczególniona w tych dokumentach. Strona

powodowa nie przedstawiła w apelacji argumentów mogących prowadzić do uznania, iż zawarto skutecznie umowę cesji wierzytelności.

Wskazać również należy, że pozwany zawierał umowę z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Według twierdzeń powoda wierzytelność z tytułu powyższej umowy pożyczki została przeniesiona przez pożyczkodawcę na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W.. Nie budzi zatem wątpliwości, iż na powodzie ciążył obowiązek wykazania faktu nabycia spornej wierzytelności od (...) sp. z o.o. Na powyższą okoliczność powód zaferował następujące dowody: kserokopie umowy numer (...) z dnia 28 kwietnia 2014r., Potwierdzenie Transakcji, wezwania do zapłaty, a także oświadczenie o wniesieniu przez współnika wkładów wraz z załącznikami numer 1 i 2 oraz umowę sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 6 marca 2015 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W., umowę spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W.. Powód powinien wykazać, że powyższe dokumenty zostały podpisane przez właściwe osoby, umocowane w czasie, kiedy były podpisywane do reprezentowania spółek – stron transakcji oraz że transakcja ta obejmowała także wierzytelność w stosunku do pozwanego. Na podstawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy nie sposób uznać, iż powód sprostał powyższemu obowiązkowi. Powód nie przedstawił odpisu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Natomiast z odpisu KRS powoda nie wynika również reprezentacja spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W. przez E. W. oraz Ł. N..

Sąd Rejonowy nie analizował szczegółowo stosunku umownego pożyczki, stanowiącego podstawę dochodzonego roszczenia. Rozważania te byłyby bowiem bezprzedmiotowe wobec uznania braku legitymacji procesowej powoda. W związku z tym, iż pozostałe zarzuty podniesione w apelacji dotyczą samej umowy pożyczki, odnoszenie się do nich jest zbędne z uwagi na podzielenie przez Sąd Okręgowy oceny Sądu pierwszej instancji co do niewykazania przez powoda nabycia spornej wierzytelności.

Niezrozumiały jest zawarty w apelacji zarzut naruszenia art. 505³² § 1 k.p.c. Przede wszystkim skarżący poza samym sformułowaniem wskazanego zarzutu zaniechał jakiegokolwiek jego uzasadnienia, tym samym dokonanie oceny prawidłowości zaskarżonego w kontekście tego zarzutu jest niemożliwe. Zadaniem Sądu odwoławczego nie jest z pewnością podejmowanie prób odgadnięcia intencji skarżącego. Podstawą rozstrzygnięcia stanowiły wszystkie przedłożone przez stronę powodową do pozwu dowody, których ocena nie pozwoliła na rozstrzygnięcie zgodnie z żądaniem pozwu. Powód nie załączył bowiem do pozwu żadnego dowodu dotyczącego przelewu wierzytelności wynikającej z umowy. Słusznie zatem Sąd Rejonowy orzekł merytorycznie o żądaniu pozwu uznając, że nie zostało ono udowodnione.

Nie ma też racji skarżący zarzucając naruszenie prawa materialnego to jest art. 60 k.c. oraz art. 6 ust.1 ustawy o ochronie praw konsumentów. Jak się wydaje umknęło uwadze apelującego, że podstawą rozstrzygnięcia wskazaną w uzasadnieniu Sądu I instancji było przede wszystkim nie sprostanie przez stronę powodową jej obowiązkowi dowodowemu.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł również okoliczności usprawiedliwiających przeprowadzenie dowodów zgłoszonych w apelacji, bowiem strona powodowa nie wykazała okoliczności wskazanych w art. 381 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.